

[Ninn-Hansen]

sige, at det er underordnet, om det er september eller oktober, men det er det ikke. I oktober er der meget andet at foretage i forbindelse med det almindelige lovgivningsarbejde, og jeg tror også, at man skal begynde i tide, hvis tingene skal lykkes. Jeg tænker både på indkomspolitikken og på at få tilrettelagt investeringerne. Vi er parate i det konservative folkeparti. Det, der interesserer os at få at vide i dag, er: er regeringen også parat?

Langsted (CD):

Den redegørelse, vi har fået om de kommende års offentlige investeringer, har været meget interessant læsning. Det bliver spændende at se, hvordan disse ting, som nu er kommet i den første redegørelse, kommer til at stemme overens med, hvad der sker i virkelighedens verden, og at foretage sammenligninger mellem, hvad de enkelte styrelser har fundet på der burde ske, og det, som en mere nøgtern finansminister tror der får lov til at ske.

Regeringen har, efter hvad jeg forstår på den socialdemokratiske ordfører, tænkt sig, at vi her skal komme med, hvad partierne vil gå med til af de investeringsplaner, som regeringen og socialdemokratiet mener at vi skal gennemføre.

Der er et par men'er i den sidst ankomne redegørelse, som jeg vil sige noget om.

Beregningsforudsætningen opgives at være 7 pct. af den samlede produktion i Danmark, og det svarer til ca. 20 mia kr. i 1978-priser. Regeringen ønsker endog at følge et lidt lavere niveau. Nu er 7 pct. i sig selv ikke et formidabelt tal, for vi har mange år været lidt højere, og det er karakteristisk for et samfund, der ønsker en i hvert fald mådelig vækst med tilstrækkelige arbejdsmuligheder for så mange som muligt, at investeringsniveauet ikke må være for lavt. For at vi alle her i landet kan få det bedre i det lange løb, så må såvel det private som det offentlige forbrug af varer og tjenesteydelser holdes inden for visse rammer, i hvert fald i en årrække. De offentlige investeringer må især koncentrere sig om det, man kalder samfundets infrastruktur, de fælles hjælpemidler og goder.

Når man ser på den sammenstilling, der følger den sidste redegørelse som bilag 2, er der forhold, der - synes det mig - straks

springer i øjnene. Det er de samlede årlige investeringers konstans. Det føles, som om der regnes med et nulvækstsamfund. Er det regeringens ønske, når man f. eks. på højt plan i EF har været med til at sætte en vækstrate på 4½ pct. i faste priser som mål? Faste priser er der jo tale om, men der er vel ikke tale om et fast nationalprodukt fra år til år? Jeg kan ikke se andet, end at der under forudsætning af bare en mådelig vækst på kun 2 pct. vil blive plads til betydelig flere samfundsgavnige investeringer, således at mange flere opgaver vil kunne klares på kortere tid.

Jeg føler ikke, at f. eks. de energibesparende investeringer, opført som isolering m. v., har megen relevans i forbindelse med de offentlige investeringer, højst i form af et tilskud som opmuntring. Det var den konservative ordfører jo også inde på for et øjeblik siden. Disse ca. 15 mia kr. over 8 år er tilstrækkeligt til at efterisolere samtlige landets boliger med 10 cm Rockwool, og det må altså siges at være en i høj grad privatkapitalistisk opgave.

Der er således endnu større midler til rådighed for de egentlige offentlige investeringer, hvis vi tager summerne i skemaet her. Der er flere punkter, vi må påtale, og vi vil gøre os til talsmænd for, skal vi sige en livligere investeringstakt.

Jeg skal gå over til enkeltheder i skemaet i sammenligningen med de af regeringen bebudede investeringer for de kommende år. Først og fremmest står der Storebæltsbroen, som her er kommet ind i en 8 års takt, hvor vi, da vi prioriterer broen og i det hele taget faste forbindelser mellem landsdelene meget højt, ville ønske, at den kunne komme ned på 6 år. Brobygningen er i sig selv arbejdsskabende, selv om vi ved, at det på længere sigt vil være arbejdsløshedsskabende rent umiddelbart for de meget nære landsdele, færgerne forbinder, lige så vel som andre forbindelser også vil blive nedlagt på grund af broens tilkomst. Men i det lange løb, på langsigtet plan, tror vi at en broforbindelse mellem landsdele, eller i hvert tilfælde en fast forbindelse, er til gavn for hele samfundet. Man kan ikke i et sådant tilfælde gøre op i en nøgtern rentabilitetsberegning, hvad broen betyder for samfundet. Det kan ikke gøres op i egentlige penge.